offeram ſi poſſꝫ inueniri. At anꝰ valedicens mulieri abiuit ⁊ iuuenẽ letum nunciauit aggreſſum/amantem copulauit amice gratiamqꝫ meruit amborum.

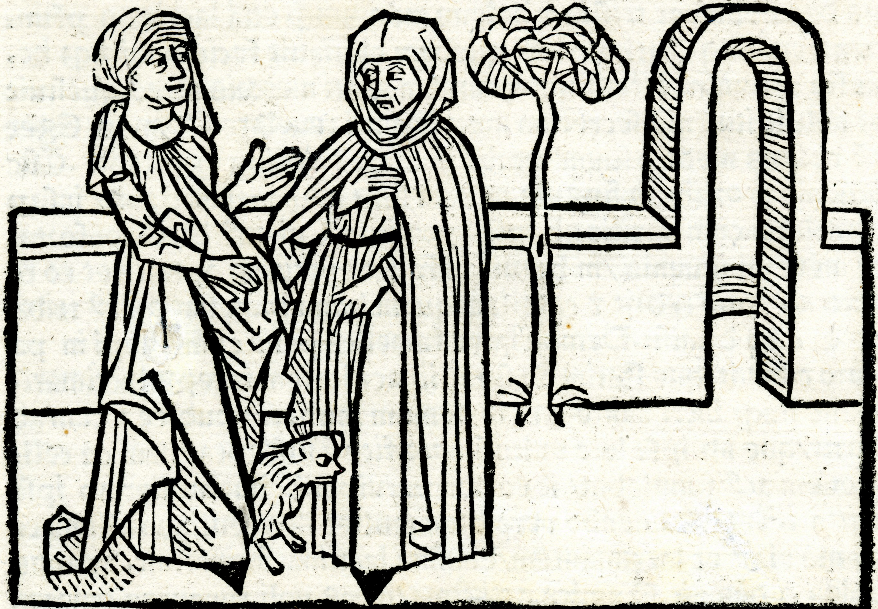

Argumentum. xij. De ceco et eius vxore improba.

Cecꝰ erat quidaꝫ vxorẽ hñs ꝑornatam/q̃ cum cruciatu mentis caſtitatẽ ſue vxoris obſeruabat/zelotipꝰ nanqꝫ fuerat. Accidit auteꝫ die quodaꝫ vt in orto ſederent ameno ꝓpe arboreꝫ pirꝝ/vxori vͦ volenti arboreꝫ aſcendẽ vt pira legeret cecꝰ aſſenſit /ne tñ quis alter vir ipſam accederet brachijs ſuis ſtipitẽ arboris amplectitᷣ. erat autem arbor ramoſa in q̃ priuſq̃ vxor aſcẽderet iuuenis quidam ſe abſconderat mulieris expectans aduẽtum. conueniunt itaqꝫ leti/amplexantᷣ ſe/ figunt baſia ac veneris vomere terra colitᷣ hirſuta vmbroſumqꝫ nemꝰ. Cunqꝫ iuuenis in ope fortis ageret vt potuit/mulier vero vim inferenti vices referret /audit cecꝰ ſtrepitꝰ amboꝝ at dolens exclamat. O mulier iniquiſſima/licet viſu careaꝫ auditꝰ tñ ⁊ diſcurſus in me ſunt intenſiores vt ſentiam tibi aſtare adulterꝝ. Conquero igitᷣ hoc nephandiſſimnꝫ ſcelus Ioui ſummo deo/ qui gaudiũ triſtiũ corda poteſt afficere ⁊ lumen cecis reſtituere. His dictis ſimul ceco reddita lux ẽ. et ſuſpitiens in arborem/adulteros vidit cõcubẽtes exclamatqꝫ ſubito. O mulier fallaciſſima. cur has mihi cudis fraudes. cum te bonam caſtamqꝫ crediderim. Ve mihi/qꝛ letum diẽ tecũ amplius non ꝑuixero. Mulier vͦ audiens maritꝫ ipſaꝫ increpantem. licꝫ primo paruꝫ territa/alacri tñ vultu cito fraude inuenta rñdit marito ⁊ exclamãs ait. Grãs ago dijs deabuſqꝫ oĩbꝰ qui p̄ces meas exaudierũt ⁊ viſum reſtituerẽt marito voluit eiꝰ p̄cibꝰ ꝯdeſcendere. Ipſe vero cum ſe penitꝰ ſpretū videret /tanto dolore grauat᷑ vt validā incideret īfirmitatē. At tamen eger iuuenis vt potuit circa domuꝫ amate mulieris ſepius deambulabat triſtis ⁊ dolens/nonnunꝙ etiā lacrimas ꝓfundens cui itaqꝫ turbato anꝰ quedam obuiauit facie habituqꝫ honeſta religionē oſtentans q̄ cauſam tanti meroris ab eo queſiuit et noluit iuuenis ſecretum amoris anui reuelare. At anus. Eger nō volens medico ſuum morbū ꝓpalare grauius egrotabit. Tūc iuuenis ꝑ ordinem ſingula vt acta ſunt anui manifeſtauit/ inſuꝑ conſilium cum auxilio ab ipſa expetiuit. Cui anꝰ dixit. confortare mēte mi iuuenis /in breui (ni fallar) potieris optatis et eo relicto ad ꝓpria rediit ⁊ catellam quam domi habebat diebꝰ tribꝰ abſqꝫ cibo dimiſit. Deinde hanc famelicā pane cum ſinapi in paſcato cibauit/que ſtatim ob ſinapis acuitatem incepit lacrimari. Hanc itaqꝫ lacrimantē anꝰ in domum mulieris pudice ſecum adduxit/que ab ipſa leto vultu honorifice ē ſuſcepta. nam qꝛ religionem anꝰ ſimulabat/ ideo non paruipendebat mulier ab ipſa viſitari. Interloquendo vero dum mulier iſta continentiſſima caniculā videret et lacrimantem/cauſam lacrimarū queſiuit. at anus dolos cudēs ait. O amica cariſſima/meos noli renouare dolores cauſas lacrimaꝝ huiꝰ canicule inueſtigando. Naꝫ dicendo/ mētali dolore affligeret᷑ animꝰ vt forte ꝑiuſꝙ ſermonem poſſeꝫ finire vita deficeret. ſꝫ dum ampliꝰ mulier rogando viſitaret cum flebili geſtu anꝰ ſic eſt exorſa. Hec quaꝫ vides canicula mea erat filia dilectiſſima et heuheu nimis caſta decoraqꝫ valde. quā quidam iuuenis tanto amoris igne exardebat vt nihil ſupra. At ip̄e ſpretꝰ ab ea atqꝫ ob eius ꝯtinentiam omnino reſputꝰ/nimio dolore affectatꝰ in mortalem incidit egritudinem. cuiꝰ dij miſerti/meam filiam dilectam ob eius culpam (qꝛ huiꝰ iuuenis flebiles p̄ces noluit exaudire) in hanc quam vides ſemꝑ flentem mutarunt caniculaꝫ. Hec retulit anꝰ ſimulans animo triſti vix ſibi illa narraſſe nimio pre dolore. Ad hec mulier ait. O cariſſima ꝙ magnū mihi incuſſiſti metum. et que ad hec loquar neſcio/nā ſimilis delicti me conſciā eſſe fateor. Iuuenis em̄ quidam tam ardēter me impeciit vt ob meum amorem videret᷑ emori. ſed ob reuerentiam caſtitatis et ꝓpter dilectionem mariti mei cariſſimi eius preces omnino ſpreui. Cui anꝰ ait. Conſulo tibi ergo amica cariſſima vt quamcito poſſis eius p̄ces exaudias vt te ſaluare queas/ne in aliā formā muteris/quemadmodū filia mea eſt mutata. At mulier īquit. ⁋Cauebo certe /ne dijs ꝯtraria ſi me impecierit amplius ſibi amoris officia denegē. et ſi non petet ſibi vltro me

ST16379-178